

קו:

עין משפט
נר מצוה

סא א ב מ"י פכ"ט
מהלכות שבת ה"י ט
(יה"ל ין) פמ"ג עשין כט
טוש"ע א"ח ס"י דע"א
סעף יכ:
סב ג מ"י שס ה"י ה
וסמג שס טור ש"ע
א"ח שס ס"ו:
סג ד מ"י וסמג שס
טוש"ע א"ח ס"י דע"א
ס"ה:

רבינו חננאל

ואמר רב כדנא אמר
רב נטל ידיו לא
יקדש. ואסיקנא רב אימא
דחביבה עליה ריפתא
מקדש אריפתא, אימא
דחביבה עליה חמרא
מקדש אחמרא.

הנובל ידיו לא יקדש. פירש רש"י
היסח הדעת וקשה דהא רב
(מחלן דף קי): נוטל אדם ידיו שחרית ומתא
ללא מהני אלא היכא ללא שחימי מיא כג
ולא וצריך לדברים אחרים אלא שחימי
דשחימי מיא שני לו כסמך לא יועיל
מנא? כדמשמע הוה דקאמר אמר
לכו רבא להוהו בני פקחא דערבות
בגין אחון ללא שחימי ללא מיא כול
דיבדו מנפרא ואמרו עליהו כול
יומא איכא דאמרי בשעת הדחק
שפליגא דרב ואיכא דאמרי אף שלא
בשעת הדחק והיינו משמע
דרב נמי איירי בלא שחימי מיא
דקאמר כגון אחון ללא שחימי לכו
מיא וקאמר והיינו דרב וי"ר אלחנן
ומפרש (ו) נוטל לא יקדש משום דמיחו
בנוטל לאו לפירות דהרי הוה גנסי
הכוס: "ידינו" שניאן הזה קאמנא
קמייה דרב ב"ה השתא חסיק קדקוס
ללא הוה היסח הדעת וא"ת כדפרק אלו
דברים (וכדמ' דף נא.) אמרי ב"ה מחזנין
דכוס ואח"כ נוטלין וימפרש
שטמא חסוס דחק לנגיילי דים
סטרה וכו' משום הכוס הוה טפי

היחס הדעת מקדוש ו"ל דשאי מוויגה שהיא בחמין וארץ דקדוש שלא
יחסר ושלא יומיר והוי טפי היחס [הדעת] מקדוש ור"מ פירש דהתם
אירי בחול ויש לחוש שסא טעול קודם מוויגה שיעסוק בשאר דברים
ואלא יוכל לאתור ולא אדעמיה אבל בשבת אין לחוש שילגי לבדר
לחור ששחלון ערוך והכל מדי: **בין ארץ ור"מ**. פירש
רש"ס שהיח מקדוש על הפס מקום ו"ל ואם כן היה נוטל חמלה
ווא לא הוי קידוש הפסוק וקשה לר"מ דקדוש על הפס ודאי לא הוי
הפסוק שהקידוש הוא לאחר המויל והוי כמו גביל למורי' דלא
האזי הפסוק בין דברה אכילה וכו"ש דלענין נטילה לא הוי הפסוק
אחרי צמקש על פס שהוא קודם המויל יהיה הפסוק בין נטילה
לכילה ומיהו י' לייצב פירוש דפעמים היה דעמו לקדש אריתחא
ויהיה נוטל ואח"כ לפעמים היה נמך והיה מקדש אחמרה והיה
סומך על אותה נטילה ואין להקשות לרש"ס דהא משמע לקמן
דאין מבדילין על הפס מדאמרינן דת טווח וא"כ כל שכן דאין
מקדשין על הפס דקידוש חמור מבדלה דאמרינן לעיל (דף ק.
דקובעת לקידוש ולא להבדלה ולמקן אמרינן סבור מניה קדוש
הוא דלא מקדשין אה אבדילי מבדילין דאיהו קשיא דאיהו טעמא
דמיון שמהו לסעוד סעודה שבת שייך קידוש על הפס אבל הבדלה
אין עניה אלל פה אלא דוקא על היין דשייך בכל דבר הוואה
והיה מ"מ נראה לר"מ מקדשין על הפס כלל והוא ה"פ
הטעם דהוי י' אידש משום דסי' לרב י' קידוש שלא בחמלה
אטעור ומיישיון שמה פילגי וילך לחור א"ל כ' יתחזי י' ומינו

ודחיבא ליה ריפאח ומקדש אריפאח כלומר הוה מקדש אחמרם של דעת
 כדפרישית לעיל וזימנין דחיבא ליה חמרם הוה מקדש אחמרם שלא בני
 ומלאו דסבר אין קידוש אלא במקום עטורה כ"ש דנטול דיו ומקדש לאלא
 ואחר כך מבנה על הין משמע כפר"ת דאין מקדשין על הפס דא"ר ו
 יומיקי ב"ר עון נגינין תמן מקום שאין ין שלח צבור יורד להי"ה ואו
 חמר מדינה על הפס וי"ע א"ר דהא ריחא דהי"ה חמר מדינה
 חמר מדינה ותדע מדקאמר רב כסס שאין מקדשין כך אין מבדלין
 וכן הוה דירושלמי שהבחי' אינא לאוקמה דלא אחי למטעין אלא כ
 שפיר ביום טוב ואח"כ השבח שיעשו יקראו"ו על השכר אבל אי אין
 יקראו"ו על הפס ואח"כ על השכר ומיהו בספר דרב עמרם סי
 דקדושי עיקר כדפסקין יקראו"ו ומקדשין על הפס ועשה הדבלה טפי
 ועל השכר ריחא דהי"ה חמר מדינה דהא אפילו הדבלה דטעונה כ
 דברים (בבבס"א) שפזרת דאיה טעונה כוס ועוד דלמירין בשמעתיה
 ה"ן והי מילי דלא קבצ טעומיה עילויא אבל קבצ טעומיההי עילי
 המזון וכל שכן אלא חמר מדינה מיהו רש"ס מוחקו מן המקדש
 ועל הפס ולר"ח אין מקדשין נמי על הפס אך י"ל להסתפק אם מקדש
 תחלה למי דפי' לעיל אף די יין ילא כשעשה צבית הניכנס א"כ א
 של צרכה: **אִישְׁתְּרִי** וטעיה יודי. מה שמקשי' השתא בהמתן
 אלא שהשעה אסורה אין שייך להקשות ובמקום אחר מפורש (גיט"פ)
 דרב הוה אמר שמעתייה דרב אסי נמי תלמידי של רב והלך
 צ"כ דקדושין (דף מ"ה) דרב ירימה תלמידו של רב הוה דקאמר
 וכן תפלת השחר (בבב"א) דקאמר ליה מי בדלתא ולא האחר ליה
 וכן תפלת השחר (בבב"א) דקאמר ליה מי בדלתא ולא האחר ליה

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

נעל דיוו לא יקדש. דקדושה מפסיק בין נטילה לחמלה והור כהנים הדעת ובעי נטילה אחריתי בחר קדושה: דחביבא ליה רישא. שהיה רגע מקדש ארשתא. אלא לא בעי נטילה אחריתי אלא מעיקרה משי ואכל נהא דקדושה: דחביבא ליה חמרא. שהיה לנאח: טעם. אס אכל שז אינו מקדש שז מקדש לא הליה: אישטלי. רב ירמיה: אמרה ליה דניסור. דרב אסי לרב אסי: והא מר לא עביד הכי. דלמר רב אסי טעם אינו מבדיל: כרביס. כרב דרב הונא משמיה דרב הוה אמר משמיה: משמיה:

אמר להו רב יצחק
אכתי לא נח נפשי
ותתיה זמנין סגיאין
זימנין דחביבא עליה
זימנין דחביבא ליה
מר רב הונא אמר רב
מיניה רב חנא בר
מחזא שבידיל א"ל אני
אסי אמר מעם אינו
א איקלע לבי רב אסי
בו ליה כסא ואבדיל
אמר לא עבד הכי
ה סביא ליה אמר
ל מעם אינו מקדש
בה אמר רב נחמן
קדש יושעם מבדיל
אמר

רעב"ם

נעל דיו לא יקדש. אלא אחר יקדש
והוא ילא ידי חובתו בשמיטה ושמיטה
לדין כאן היסח הדעת מאחר שהוא
עמלו אינו מנכר אבל הוא עמלו על
יקדש אם נעל ידי כדי שאלכ על
סמך נטילה לפני קידוש קידוש
מפסיק בין נטילה לאכילה והוא
היסח הדעת וצני נטילה אחרימי
בחר קידוש דחקך לנטילת דים
ספורתה) ושני קידוש לא צני נטילה
דהנוטל דיו לפירות ה"ו מגסי הרוח
והוא קמ"ל נטילה שלפי קידוש אינה
עולה לו לפיכך יקדש תחלה ואח"כ
לא יקדש דהא אפילו קידוש דנמקס
היסח הדעת אפ"ה אין יכול לסמוך
קאמרי נעל לא יקדש ולא אחר מקדש
לא צנינן נטילת דים חרי וימני דהא
לא יקדש הוא אבל חבירו נטילה
לא מקדש אריפתא אלא לא צני נטילה
לא ואכל והא דקדוש אלא קידוש
הדעת. והא הילכתא דמי שנטל דיו
בין אחר קידוש ולא אפליגו רבנן בין
א דמלא קא ממדרי לוי לרב יצחק
אין ואחרי צנינן לדידן כ"ה במסכת
פסחים ע"ל שהם ואומר ויכולו ונמנך
עד שיקדש אחר קן. ודיקא קדוש אבל
ול בין דנאמרין (שם דף ג.) העשירו
עם בין מקדש) שרגילין לשמות בין אל
תחלה כסודר רב עמרם. עטס. אל
תחלה קדוש ספורת: אל אומר עטס
א עטס אינו מקדש בהבדלה אין להחמיר
ה ליה דביטלו. דרב אפי: והא מר לא
א אינו מדבר: א"ל. רב אפי: שביק
א משמיה דרב היה אומר קדוש פשע:

אכול מיד ריפתא והיה נוטל מיד דיו קודם קידוש ולא דמי למינהו היום
 ויום ריפתא דהיינו סעודה דסבינא ליה דיש קידוש שלא במקום סעודה
 ויהי הסם א) ויבדלו למי דברכות וס' פלוגתא דר"ס ור"ה מדרג על היום
 שמדבר שניהם נלמד מדברילין בלא יין ואלו מקדשין בלא יין אמר רבי
 ר' ברבא דאחא מעין שבע וחותם במקדש ושרא לוי השבת משמע שאין
 שמדבילין ויכולה שמעין דאסרה לקדוש אשיכרא אינא לאוקמי בשאינו
 חומר מדנה פשוטא דמדבילין ולקמן נמי דלמר דיו מקדשין בלא יין
 אינו חומר מדנה ואי מקדשין על השכר היכא דהו חומר מדנה אחי
 מקדשין על השכר וירש"ס אומר לקש על הפה מימה איך יעשו
 יקדשין דאין מדבילין על הפה בייט' של בנזואל שנת מדבילין יין
 לה ומדביל על הפה עם הקידוש ויום דברכת המזון נראה דמזבין
 לכוילי עולמא דמדינא כל שכן בירכת המזון דברכת ברייתא בלא
 יין אומרין הבא עוסל של דברה פשוטא לברך דברכת המזון אלף על
 לה ית' כל זה משמע דאם בקע סעודתו עליו שמזבין עליו דברכת
 יום. מסקנא דמילתא מדבילין על השכר אם הוא חומר מדנה ולא
 יין על השכר. **טעם** אינו סקדש. פי' עד למחר קודם אינא ואם
 יקדש שוב צביונו י"ל דלא מקדש טעם כיון שלא טעמו אלף מסים
 י"ל דאיכא און הק"ה מציא תקלה י"ל דהכא מהמכלל מותר
 (א) **שבת** בריבא ס' מ"א פי' קונטרס דר' רבנא חומר משמיה
 נ משמע כרביה ולא רביה אלא נראה כרביה כרז הוה [כדאמר]
 אין דברי תנאי ואש"כ דר' ירמיה בר אבה תנאי דר' רבנא
 חזר דברכות גרסין ברוב ספרים רב ימימה ובקדושין רבי ירמיה:
 אחר

אמר

מסורת הש"ס

(א) וְלֹא יִהְיֶה קֶלֶקֶל לְקַח קֶלֶקֶל.
(ב) וְכִרְסוֹת נִבְנוּ: (ג) אֶשֶׁשׁ
מִדָּג. (ד) כִּסֵּי: (ה) וּמִכְמוֹס,
(ו) אֶשֶׁשׁ נִבְנוּ: (ז) וְכִרְסוֹת
מִדָּג. (ח) וְכִרְסוֹת הַשָּׁמַיִת וְשִׁנֵּי
יָדַי: (ט) דִּבְרֵי רַבִּי יְהוֹנָתָן. (י) וְכִרְסוֹת
רַבִּי. (יא) וְכִרְסוֹת שְׁלֵמִי
אֵלֶּיךָ. (יב) וְכִרְסוֹת דָּף מִ: כֵּל
הַקֹּנִיָּה רַבִּי יְרֵמְיָה אֵלֶּיךָ
נִקְדִּישׁן מִמֶּנּוּ: אֵלֶּיךָ רַבִּי
יְרֵמְיָה.

הגהות הב"ח

(א) נב' הטעל ידיו לא יקדש וכן אמר רב אדא בר אבהו אמר רב נטיל ידיו לא יקדש אמר רב הו' י'חזק: (ב) הו' ד'יה הטעל וכו' והכח אלהן מפרש הנוטיל ידיו לא יקדש: (ג) ד'יה מקדש וכו' ולא הו' היסח הדעת וצירוף למי: